

Skąd się biorą króliki?

Izabela Degórska

Występują

*Króliczek Jacuś i inne króliki –
Mama i Tata Jacusia, Zosia, Krzyś, Henio,
Ciocia Gosia i Wujek Robert,
Króliczka 1 i Króliczka 2,
Ciocia Bibliotekarka, Wujek Wacek
a także inni mieszkańcy łąki –
Ślimak, Mrówka z Drużyną, Motyl, Mucha,
Ropucha, Ptak oraz Wąż*

SCENA 1.

Królicza norka. Mama Jacusia krząta się, naburmuszony Jacuś - biały króliczek - drapie łyżką w misce z jedzeniem. Wchodzi Tata z naręczem marchewki.

TATA   Śniadanko, kochani! Pyszne śniadanko! Pachnące łąką i słońcem.

Tata pociera radośnie mamę noskiem.

MAMA   Uwielbiam świeżą marchewkę!

Dorośle króliki zabierają się za chrupanie marchewek.

TATA   Pycha! Łapki lizać! Jacusiu, masz ochotę?

JACUŚ   E!

TATA   Oho, ktoś dzisiaj jest nie w sosie.

MAMA   Faktycznie. Uszka klapnięte, nosek zmarszczony...

TATA   Czyżby znowu ta straszna choroba?

MAMA   O rajuniu! Marudnica jak nic!

Jacuś odwraca się do rodziców tyłem.

MAMA   Ej, o co kica?

JACUŚ   Bo wszyscy kogoś mają, tylko ja jestem sam!

MAMA   Masz nas. I owsiankę.

Rodzice chichocą.

JACUŚ   W ogóle nie potraficie zachowywać się jak normalni rodzice! Wciąż tylko trzymacie się za łapki i chichoczenie. Tak nie robią dorośli!

TATA   Nie?

JACUŚ   Nie! Wszystko jest u nas nie tak! Na przykład... Dlaczego nie mam braciszka? Najlepiej starszego?

MAMA   Starsi bracia są przereklamowani. Tłuką młodszych i nie zmieniają skarpetek.

JACUŚ   Ale tylko ja nie mam rodzeństwa! I tak strasznie się nudzę! Jak Jacuś!

TATA   Nikt tak nie mówi.

JACUŚ   Chciałbym. A wiecie co jeszcze mówią na łące? Że królik-jedynak to jak sierota!

MAMA   Co za wymysły! Jedz! I nie grzeb w misce.

Jacuś niechętnie wraca do jedzenia. Rodzice szepcą coś do siebie w sekrecie.

TATA   Liczna rodzina jest w naszej naturze. Wszyscy.../

MAMA   /Nie będę trzaskać króliczków jak wszyscy!

Tata zasłania Jacusiowi uszy.

TATA   Psyt! To nie jest temat dla dzieci!

Jacuś wyciąga uszy.

JACUŚ   Będę miał rodzeństwo?! Ale braci czy siostry?

TATA   To akurat trudno zaplanować.

MAMA   (zirytowana do Taty) A tobie, jak widzę, przychodzi z łatwością.

JACUŚ   To nie musi być dużo króliczków. Na początek wystarczy jeden.

TATA   Jeden malutki króliczek... Hm.

MAMA   Nie sądzę.

JACUŚ   Proszę, proszę, proszę! A skąd go weźmiecie?

TATA   Słucham?

JACUŚ   Skąd weźmiecie mi tego braciszka?

MAMA   No powiedz mu, niech wie skąd się biorą króliki!

TATA   Z kapelusza. Króliki biorą się z kapelusza.

Królik to dziw nad dziwy
Czar w nim tak mocno fika
że wyskakuje nagle
Wprost z kapelusza magika!
A teraz kicnij sobie na łączkę.

MAMA   (chichoce) I weź marchewkę!

Jacuś wychodzi z marchewką (z nacią).

SCENA 2.

Łąka.

JACUŚ   Z kapelusza, akurat! I tak dowiem się prawdy. A co!

Wyciąga smartfon i wbija hasło.

JACUŚ   Skąd się bio-rą kró-li-ki... No nie! Tak się nie bawię! O! I jeszcze bateria mi padła!

Jacuś chowa smartfon rozczarowany. Nieopodal zbierają mlecz jego rówieśnicy – mała dziewczynka-królik i jej braciszek-bliźniak.

ZOSIA I KRZYŚ   Cześć Jacuś!

JACUŚ   Cześć! Podobno króliczki się trzaska. Wiecie coś o tym?

ZOSIA   O, tak. Kiedy jesteśmy niegrzeczni, tata trzaska nas pasem w pupę.

KRZYŚ   Na szczęście przez futro mniej boli.

ZOSIA I KRZYŚ   Ale boli.

Bliźniaki pocierają swoje ogonki.

JACUŚ   Okropne! Mnie tata nie bije.

ZOSIA   Bo jesteś jeden. Jeden króliczek hałasuje o wiele ciszej niż sześćdziesiąt.

JACUŚ   Ile?!

ZOSIA I KRZYŚ   Sześćdziesiąt.

ZOSIA   Nas w norce jest właśnie tyle.

KRZYŚ   Jest Zosia.

ZOSIA   Krzysiu.

ZOSIA I KRZYŚ   Boguś, Lesiu, Heniu. Kasia, Basia, Jasia. Olek, Tolek, Bolek...

JACUŚ   (przerywa) I nie jest wam ciasno?

KRZYŚ   Kwestia przyzwyczajenia.

JACUŚ   Ale przecież króliczki nie biorą się z tego, że tata trzaska je pasem. Kiedy tłucze, to już są.

KRZYŚ   Zgadza się, już są.
JACUŚ   Zatem skąd? Nie było was, a jesteście. Całe mnóstwo.
ZOSIA   Słyszałam, że mama znajduje nas w kapuście.
KRZYŚ   Albo w marchewce.
JACUŚ   O rany! (ogląda uważnie marchewkę) A jeśli jakiegoś zjadłem?
ZOSIA   Głuptasie, króliczki znajduje się na zagonie, nie w środku marchewki.
                                  (zastanawia się) Ale masz rację, lepiej jeść ostrożnie.
ZOSIA I KRZYŚ   Cześć!

Zosia i Krzyś odchodzą z pełnymi koszykami mleczu.

JACUŚ   Bardzo dziwne to wieści
                                  Nigdy bym nie przypuszczał
                                  Że króliki się zbiera
                                  Tam gdzie rośnie kapusta!

Jacuś kica w stronę zagonu kapusty.

SCENA 3.

Zagon kapusty, obok rosną marchewki. Jacuś uważnie szuka tam małych króliczków.

JACUŚ   Nie ma. I tu też nie ma. Nic, zero. Ani jednego malucha.
Zauważa tłustego Ślimaka, który wylazł ze skorupy i wcina liść kapusty.

JACUŚ   A cóż to takiego?
Jacuś przygląda się mu uważnie. Ślimak jest nieco urażony tą obcesowością.

JACUŚ   Czy jesteś bardzo małym króliczkiem? Takim niedokończonym?

ŚLIMAK   Też coś! Jestem ślimakiem. Nie mam nic wspólnego z królikami, co najwyżej – z kapustą.

JACUŚ   Dziwnie wyglądasz. Ni to chłopiec, ni dziewczynka.

ŚLIMAK   Bo mogę być, kim chcę. To nieładnie mówić o kimś, że jest dziwny, tylko dlatego, że jest inny niż ty.

JACUŚ   O, przepraszam, nie chciałem cię urazić.

ŚLIMAK   W porządku. Nie będę więc komentować twoich wielkich uszu, wystających zębów, ani śmiesznego ogonka.

JACUŚ   Nie jest śmieszny.

ŚLIMAK   Zależy od punktu widzenia. Listeczek? Jest wyborny.

Ślimak podaje Jacusiowi kawałek listka.

JACUŚ   Nie, dziękuję, ja w innej sprawie. Mam pytanie, jeśli można.

ŚLIMAK   Słucham.

JACUŚ   Skoro mieszkasz w kapuście, to pewnie widziałeś tu małe króliczki i królicę, która je zbiera?

ŚLIMAK   Pytasz o liszki w kapuście? Takie włochate gąsienice?

JACUŚ   Nie. O króliczki. Chciałem wiedzieć, gdzie są?

ŚLIMAK   A co one miałyby robić na mojej grządce?

JACUŚ   Nooo... pewnie czekają? Słyszałem, że mamy znajdują nas w kapuście. To bardzo intrygujące, czyż nie?

ŚLIMAK   Nie. Tu nie ma żadnych króliczków poza tobą!

JACUŚ   Na pewno? Mogą być bardzo małe.

ŚLIMAK   Co za piramidalne bzdury! Aż straciłem apetyt!

Ślimak chowa się do skorupy.

JACUŚ   A w marchewce?

Ślimak zatrząskuje drzwiami skorupki. Zadumany Jacuś pogryza marchewkę.

Nadchodzi króliczka w ciąży (Ciocia Gosia) i młody królik (Henio) z dużym koszem. Króliczka w oddali wkłada marchew do koszyka, królik-podrostek popisuje się fikaniem między grządkami.

HENIO   I hyc! I siup! A teraz salto portale!

GOSIA   Mortale, Heniu, mówi się mortale. A że oznacza to skok śmierci, stanowczo ci zabraniam.

HENIO   A zatem salto rabatale! Najnowsza akrobacja, nikt jeszcze jej nie widział!

GOSIA Czy jest bezpieczna?

HENIO Ani trochę! Przeskoczę te grządki saltem. Uwaga! Mały rozbieg... i...
tadam! Szok! Proszę o oklaski!

Henio bije sobie brawo, kłania się, rozsyła całusy.

GOSIA Rozsypałeś marchewki.

HENIO A cóż to znaczy w obliczu takich osiągnięć? TRZY GRZĄDKI
JEDNYM SKOKIEM!!! Mamo, powtórzę, a ty to nagrasz smartfonem.

GOSIA Wykończysz mnie, synu. Idź skakać gdzie indziej.

Henio skacze gdzie indziej, gdzie zauważa Jacusia.

HENIO Hopsasa! Hop! I hopla! Hej! Nudzisz się?

JACUŚ Nie. Rozmyślam.

HENIO A nad czym? I siup!

JACUŚ Zastanawiam się, skąd się biorą króliki.

HENIO Taki szkrab, a już takie myśli? (rechoce)

JACUŚ Uważam, że to szalenie ciekawe. Frymuśne i tajemnicze.

HENIO Ciekawe na pewno. Podobno każdy młody królik kiedyś się nad tym
zastanawia.

JACUŚ A ty, Heniu, wiesz?

HENIO Ba! (fika koziołka) To w sumie proste. Musi być mama i tata.

JACUŚ No tak.

HENIO No i oni, wiesz...

JACUŚ No właśnie nie wiem!

HENIO (konfidencyjnie) Po prostu parzą się jak wariaci.

JACUŚ (przerażony) Parzą się? Wrzątkiem?

Henio rechoce, przewraca się ze śmiechu.

HENIO Nie mogę! No nie mogę!

*Próbuje sprostować, ale w tym momencie nadchodzi królicza. Łapie go za ucho wzburzona i
ciągnie na grządkę marchwi, gdzie czeka pełny kosz.*

GOSIA   Ty łobuzie! Jak ci nie wstyd takie rzeczy opowiadać dziecku?! Czy tak cię wychowałam?

HENIO   Aj, aj! Moje ucho!

JACUŚ   Ciociu, on nie zrobił nic złego.

GOSIA   Milcz! A ty, Heniu, zabieraj kosz i marsz do domu!

HENIO   Już mam, w tej chwili.

GOSIA   Tak zdenerwować mnie w moim stanie!

Odchodzi szybko.

JACUŚ   Ale ja tylko chcę wiedzieć, skąd się biorą króliki!

Kica za nimi chwilę, wreszcie zatrzymuje się nieopodal mrowiska.

SCENA 4.

Okolice mrowiska. Jacuś siedzi smętny, resztkę marchewki spada mu na ziemię. Przechodzi drużyna mrówek śpiewając do marszu.

MARSZOPIOSENKA w stylu wojskowym

Głowa w górę, wciągnij brzuch!

Każda mrówka to jest zuch!

Lewe! Prawe! Lewe! Prawe!

Siła w kupie, siła w nas!

Do mrowiska wracać czas!

Lewe! Prawe! Lewe! Prawe!

MRÓWKA   Uwaga, żart!

Po co mrówka ma hełm?

Po czułki!

ODDZIAŁ   Cha! Cha! Cha!

Natka Jacusia budzi ich wielkie zainteresowanie.

MRÓWKA   Co za nać! Oddział! Stać!

Mrówka-dowódca degustuje odrobinę natki i jest zachwycona.

- MRÓWKA Wyborne! Króliku, czy będziesz to jeszcze jadł?
- JACUŚ Nie wiem. Może tak, może nie.
- MRÓWKA Może nie? Od dawna szukamy takiej natki dla naszych młodych.
- JACUŚ Macie w mrowisku młode? A skąd?
- MRÓWKA Co – skąd?
- JACUŚ Skąd one się wzięły?
- MRÓWKA Odpowiem ci za drobną opłatą.
- JACUŚ Dobra! (podsuwa mrówce natkę) A teraz mów.
- MRÓWKA W mrowisku jest tak. Najpierw nasza królowa składa jajeczka.
- ODDZIAŁ Borze! Chroń królową! Borze sosnowy chroń!
- MRÓWKA Jajeczka są białe, podłużne i wprost doskonałe.
- ODDZIAŁ Tak jest! Białe! Podłużne! Doskonałe!
- Drużyna zgodnie kiwa potakująco głowami.*
- JACUŚ A co dzieje się potem?
- MRÓWKA Z nich są larwy, potem poczwarki, a na koniec wylęgają się młode silne mrówki. (pręży muskuły)
- ODDZIAŁ Tak jest! Silne! Mocarne! Krzepkie!
- Drużyna mrówek robi pokaz jak na zawodach kulturystycznych.*
- JACUŚ My, króliki, nie mamy królowej, ani nie składamy jaj. Zauważyłbym.
- MRÓWKA A my, mrówki, właśnie tak robimy. (gwizdże) Oddział! Do mrowiska – marsz!
- Głowa w górę, wciągnij brzuch!
Każda mrówka to jest zuch!
- Mrówki znikają w mrowisku razem z natką. Z pobliskiego kwiatka unosi się Motyl.*
- MOTYL Słyszałem, że interesuje cię cykl rozwojowy owadów.
- JACUŚ Nieszczególnie. Tak naprawdę chciałbym wiedzieć...

MOTYL (przerywa mu) Wiem. Pytasz o miłość! Ta niezbyt rozgarnięta robotnica pominęła rzecz najważniejszą! Cudowny, godowy lot!

JACUŚ (do siebie) Króliki nie latają. Z pewnością nie.

MOTYL Otóż, mój młody przyjacielu, trzeba wznieść się w niebo z ukochaną i zatańczyć z nią taniec miłości. Dopiero wtedy są jaja, gąsienice i takie tam... poczwarnie. Miłość. Ach! Ta czarodziejka miłość!

WIERSZ
o locie godowym motyla

Miłość unosi w niebo
Miłość łączy nas w pary
Miłość skrzydeł dodaje
Miłość daje nam wiarę.

Kiedy mą ukochaną
W cudownym locie tulę
Moje serce trzepoce
Jak skrzydła, skrzydła motyle.

MUCHA Bzz-bzz-bzzdury. Ważne jest bzzykanie i świeży krowi placek.

JACUŚ Fuj!

MUCHA Żadne fuj! To idealne miejsce, żeby zznieść jaja. Dzieciństwo w kupie jest zzachwycające! Bzz-bzz!

JACUŚ Nawet nie chcę sobie tego wyobrazić!

MUCHA A ja, gdy je wspomnę, jestem taka wzruszona! A'propos kupy. Czy nie masz czasem ochoty...?

JACUŚ Tak? Na co?

MUCHA No wiesz...

JACUŚ Och! Nie. I nie robię tego przy wszystkich.

MUCHA Szkoda. Liczyłam, że zzechcesz się zzrewanżować. Bądź co bądź powiedziałam ci tyle ważnych, zznaczących rzeczy.

JACUŚ Nic mi nie powiedziałaś! Nie interesują mnie muchy. Chcę się dowiedzieć, skąd się biorą króliki.

MUCHA O shit, kał, stolec, fekalia! Króliki. Niech pomyślę...

MOTYL No i słyhać, gdzie spędziłaś dzieciństwo.

MUCHA Paź królowej zawsze z nosem do góry. Ale o królach nic nie wie.

MOTYL A ty wiesz?

MUCHA Cóż, z niejednego szamba się jadło. A z królikami jest tak...

Muchę połyka Ropucha. Młaska zadowolona. Przerazony Motyl szybko odlatuje.

MOTYL Ożesz...!

JACUŚ No nie! Czemu zżarłaś ją w takiej chwili? Próbowałem się właśnie dowiedzieć, skąd się biorą króliki!

ROPUCHA Od muchy? A co mucha może wiedzieć o królikach? Co najwyżej o waszych bobkach.

Ropucha odwraca się.

JACUŚ Poczekaj! A może ty wiesz?

ROPUCHA Ja wiem skąd się biorą ropuszki. Niewiele ci to pomoże, dzieciaku.

JACUŚ Może jednak? Proszę!

Ropucha waha się.

ROPUCHA Dobrze, jeśli odgadniesz moją zagadkę. To jak, gotowy?

JACUŚ Dawaj!

ROPUCHA Zatem słuchaj uważnie.

Najpierw śpi cicho w kulce błyszczącej
Potem się pluska w wodzie szemrzącej
A gdy wyskoczą jej łapki z brzuszka
To zarechocze jako...? No?

JACUŚ Przecież łapki nie mogą wyskoczyć z brzuszka!

ROPUCHA Oj, wyskoczą, urosną. Już wiesz? Co to takiego?

Jacuś usilnie stara się odgadnąć.

JACUŚ Nie mam pojęcia.

ROPUCHA To ropuszka! Odpowiedź brzmi – ropuszka!

Ropucha odchodzi.

- JACUŚ   Hej, starałem się. Nie powiesz...?
- ROPUCHA   Niemądry króliczku! Przecież cała zagadka była o tym! Nie zauważyłeś?
- JACUŚ   O!
- ROPUCHA   Już tłumaczę. Ropuszki biorą się ze skrzeku, takiej galaretki z jajeczkami. Najpierw wykluwają się z niego kijanki, które żyją w wodzie jak ryby. A kiedy wyrosną im łapki i stracą ogonki, wychodzą na brzeg.
- JACUŚ   I co?
- ROPUCHA   No i są ropuszkami.
- JACUŚ   Miałaś rację, to wcale mi nie pomogło.
- ROPUCHA   Mówiłam, rech, rech. My, ropuchy, jesteśmy wyjątkowe.
- JACUŚ   Szkoda, że nie wiesz, skąd się biorą króliki.
- ROPUCHA   Może wyrastacie z ziemi? Jak mlecz albo sałata?
- JACUŚ   Tak myślisz?
- ROPUCHA   To prawdopodobne. Wyglądasz jak dmuchawiec.

SCENA 5.

Jacuś kładzie się między dmuchawcami.

- JACUŚ   Szukanie prawdy jest takie męczące. Położę się na chwilkę. Ale tylko na chwilkę. Jestem już dużym królikiem i nie potrzebuję spać w środku... dnia. (zasypia)

W śnie Jacusia króliki wychodzą z najróżniejszych miejsc, także nieprawdopodobnych – np. z dyni, wykluwają się z jaj, spadają niczym śnieg, wyskakują z norek, fruują jak obłoczki. Jest ich bardzo dużo i są różnych rozmiarów i kolorów.

- JACUŚ   Skąd te wszystkie króliki?
- KRÓLIK 1   Melduję, że z terenów obecnej Hiszpanii i południowej Francji!
- KRÓLIK 2   Z kapusty. Dlatego jesteśmy takie zielone.

- KRÓLIK 3   Z kapelusza, bez wątpienia.
- KRÓLIK 4   To tajemnica, nikt się nie może dowiedzieć.
- KRÓLIK 5   Alicjo, za mną! Bo spóźnisz się na herbatkę!
- KRÓLIK 6   Puchatek je stanowczo za dużo miodu! Kiedyś utknie w dziurze i będzie żałował!
- KRÓLIK 7   Co jest, doktorku? Jeszcze nie wiesz, skąd się biorą króliki?
- Króliki się śmieją.*
- JACUŚ   Króliki, wszędzie króliki. Auć!
- Jacuś budzi się. To Ptak dziobie go w sterczący w górę ogonek.*
- JACUŚ   Co robisz...?!
- PTAK   Wybacz. Myślałam, że ten puszek nada się na gniazdko.
- JACUŚ   To mój ogonek i jest mi potrzebny! Przestraszyłeś mnie.
- PTAK   Ja? Lepiej uważaj na węża, grasuje gdzieś w okolicy. Na ogół go nie widać, bo czai się, czai się, czai... Wtem wyskakuje znienacka i chaps! Połyka cię w całości.
- JACUŚ   Brrr!
- PTAK   A żebyś wiedział. To przez niego buduję się na drzewie. Tam moje młode będą bezpieczne.
- JACUŚ   Będziesz mieć młode? A skąd się wezmą?
- PTAK   Niech ci wystarczy, że wyklują się z jajek.
- JACUŚ   Dlaczego ma mi to wystarczyć? Nie wystarcza!
- PTAK   Króliczku, nie pochwalam bajek o kapuście, ani o tym, że to my, ptaszki, was przynosimy. A jednak...
- JACUŚ   Jednak co?
- PTAK   To nie moje zadanie, by o tym z tobą rozmawiać. No, lecę, gniazdo nie zrobi się samo.

SCENA 6.

Na leżakach opalają się dwie szykowne królicze panienki, szczerząc do siebie wielkie białe zęby. Na ogonkach mają błyszczące ozdoby, na uszach fantazyjne kokardy. Jacuś, który właśnie tu przykicał, patrzy na nie z podziwem.

KRÓLICZKA 1   Hej, mały, co się gapisz?

JACUŚ   Bo... bo...

KRÓLICZKA 1   Jesteś bobo?

Panienki chichocą złośliwie.

JACUŚ   Nie, Jacuś.

KRÓLICZKA 1   I dlaczego się nam tak przyglądasz?

JACUŚ   Bo jesteście takie ładne...

Panienki chichocą zadowolone.

KRÓLICZKA 2   Chyba mamy wielbiciela.

KRÓLICZKA 1   Jest uroczy. Kawaii!

Panienki piszczą zachwycone, stosownie do hasła „kawaii”. Poprawiają swoje ozdoby, puszą futerka, szczerzą zęby.

KRÓLICZKA 1   A co ci się w nas podoba najbardziej?

JACUŚ   (z zachwytem) Zęby!

Panienkom rzedną miny.

KRÓLICZKA 1   Zęby? Nie puszyste ogonki sto razy szczotkowane?

KRÓLICZKA 2   Ostre pazurki z różowym lakierem?

KRÓLICZKA 1   Lśniące pachnące futerka?

KRÓLICZKA 2   Długie rzęsy z niebieską maskarą?

JACUŚ   Zęby. Sam chciałbym takie mieć. Moimi ciężko chrupać.

KRÓLICZKA 1   To jeszcze dzieciak. Jest zielony.

KRÓLICZKA 2   Absolutnie zielony.

JACUŚ   Nieprawda! Jestem biały. Bielutki jak dmuchawiec.

KRÓLICZKA 2 I nawet nie wie, że jest zielony. Nic nie wie. Zwłaszcza o tych sprawach.

JACUŚ Ja? Ja nic nie wiem?

KRÓLICZKA 1 i 2 Wcale a wcale!

WIERSZYK
prześmiewczy

Dzidzia, dzidzia, dzieciaczek

Zieloniutki jak trawa!

Mały, głupi króliczek

Nic nie wie o tych sprawach!

Wszyscy dawno słyszeli

Tylko on, ten głuptasek,

Ciągle wierzy w kapustę

Lub że przyniósł go ptaszek!

Panienki śmieją się lekceważąco.

JACUŚ A właśnie, że wiem! Wiem, skąd się biorą króliki!

Panienki cmokają powątpiewająco.

KRÓLICZKA 1 Doprawdy?

JACUŚ Tak! Wiem doskonale!

KRÓLICZKA 1 Więc – skąd?

JACUŚ Niektórzy twierdzą, że zbiera się je w kapuście.

Panienki prychnają z politowaniem.

JACUŚ Ale to bujda. Króliczków nie zbiera się z grządek. Nie rosną jak mlecz. Nie wyjmują się ich z kapelusza. Nie wykluwają się z jajek. Nie mają królowej. Nie...

KRÓLICZKA 2 Starczy. Pytanie brzmi: skąd się biorą, a nie skąd się nie biorą!

JACUŚ Więc... więc...

KRÓLICZKA 2 Nie wiesz.

JACUŚ   Ważne, by na początek znaleźć swą ukochaną i zatańczyć z nią taniec miłości...

KRÓLICZKA 1   Jej, jakie to słodkie i romantyczne.

KRÓLICZKA 2   A co potem?

JACUŚ   A potem... króliki... parzą się? Wrzątkiem?

Panienki patrzą na malca oniemiałe, a potem wybuchają gromkim śmiechem. Chichoczą, tarzają się w trawie.

KRÓLICZKA 1   I...

KRÓLICZKA 2   Parzą się...

KRÓLICZKA 1   Wrzątkiem!

KRÓLICZKA 1 i 2   Buachacha!!!

JACUŚ   (wściekły) Takie jesteście mądre? A same nie wiecie!

KRÓLICZKA 2   Zjeżdżaj mały! Będzie nam się taki smark wydzierał. Sio! No – sio!

Jacuś odchodzi jak niepyszny.

SCENA 7.

Pieniek. Jacuś zatrzymuje się przy pieńku, a że jest wściekły, kopie w niego zawzięcie.

JACUŚ   Nie jestem smarkiem! A już na pewno – zielonym! Zielone smarki są przy katarze. Nie jestem GILEM!

Z dziupli pieńka wychyla się Robert, dorosły królik w muszce.

ROBERT   A kto tak wali, jak bum-cyk-cyk?

JACUŚ   Bobek? To ty tu mieszkasz?

ROBERT   Dla ciebie, smyku, wujek Robert.

JACUŚ   Ja cię kręcę, wszędzie króliki! Nigdzie nawet kawałka drzewa, żeby się spokojnie wkurzyć!

ROBERT   Wy podobno lubicie siedzieć na kupie.

JACUŚ   Nie ja. Ani moja mama. Ani tata.

ROBERT   Poznaję! Ty jesteś od tej dziwaczki Agnes, co ma tylko jedno młode.

JACUŚ   Tak. Dokładnie tak. Więc nie siedzimy na kupie.

ROBERT   I jak? Jak to jest nie mieć 30 braci i 30 sióstr?

Jacuś wzrusza ramionami.

JACUŚ   Normalnie.

ROBERT   To raczej nie jest norma. Wiesz, że króliki się z was śmieją? Jedno młode! Jedno!

JACUŚ   I kto to mówi? Przecież ty nie masz ich wcale.

ROBERT   Nie da się ukryć.

JACUŚ   A dlaczego nie masz?

ROBERT   O takie rzeczy się nie pyta, to sprawa osobista.

JACUŚ   A żona? Dlaczego wujek nie ma żony? Ani narzeczonej?

ROBERT   Nie mam i już. Idź sobie!

Robert chowa się do norki.

JACUŚ   Czeka! Proszę.

ROBERT   (off) Ani myślę. Jesteś stanowczo zbyt wścibski.

JACUŚ   No pięknie. A nie spytałem o najważniejsze.

Robert wychyla się z norki.

ROBERT   Tak?

JACUŚ   Skąd się biorą króliki? Ale ty pewnie nie wiesz, skoro żadnego nie masz.

ROBERT   Jacku, na wszystko jest czas. Na picie mleka, na ścieranie zębów na marchewce, na naukę kicania, skakania i hopsania... Przyjdzie też czas i na te sprawy. Bądź cierpliwy. Teraz i tak nic nie zrozumiesz.

Robert chowa się do norki.

JACUŚ   Te sprawy. Wrzątek. Kapusta. Co to za gadanie? Jak jakiś szyfr. Gdzieś to wszystko się łączy. Jestem pewien.

Jacuś wlecze się przed siebie, zbliża się do miejsca pełnego pokręconych korzeni.

SCENA 8.

Pomiędzy korzeniami Wąż przygotowuje sobie posiłek. Właśnie soli jajko i podśpiewuje "la-la-la!". Wtem Wąż zauważa Jacusia i szybko chowa jajko.

WAŹ   Olala! Co za spotkanie! Jaki słodki króliczek!

JACUŚ   Kim jesteś?

WAŹ   Powiedzmy... gąsienicą?

JACUŚ   Nie, z pewnością nie.

WAŹ   Dżdżownicą?

JACUŚ   W życiu nie widziałem takiej wielkiej dżdżownicy.

WAŹ   A zatem to twój szczęśliwy dzień. Podwójnie szczęśliwy.

JACUŚ   A niby dlaczego?

WAŹ   Sspotkałeś wielką dżdżownicę – to po pierwsze. A po drugie – słyne z mądrości, a ty wyglądasz na kogoś, kto szuka odpowiedzi na ważne pytania.

JACUŚ   O tak! Chcę się dowiedzieć, skąd się biorą króliki.

WAŹ   No i trafiłeś idealnie! Jessem przekonany, że będziesz pod wrażeniem. Wiem bardzo dużo o królikach. Można powiedzieć, że od jakiegoś czasu trawię ten temat dogłębnie.

JACUŚ   Nareszcie ktoś kompetentny!

WAŹ   Zanim ci jednak odpowiem, pobawmy się. Znam pewną niessamowitą grę. Jest szalenie ssycą... to znaczy ssatyssfakcjonująca!

JACUŚ   O! Ciekawe.

WAŹ   Nawet bardzo.

JACUŚ   A na czym polega?

WAŹ   Zassłaniasz oczy, okręcasz się i idziesz tam, gdzie słyyszysz KSZSZSZ.

JACUŚ   I co?

WAŹ   To niesspodzianka. Bawimy się?

JACUŚ   Bawimy! Bawimy!

WĄŻ   Sstań tutaj, łapki na oczy... Doskonale! Teraz tylko wierszyk.

JACUŚ   Mam powiedzieć...?

WĄŻ   A skąd! To moja rola, ty masz tylko słuuchać.

Jacuś zasłania łapkami oczy, Wąż go okręca.

WĄŻ   Ślepy królik, żaba głucha
Skacze grzecznie wprost do brzucha!
Kręcę, kręcę, niczym w garze
Włóż króliczku tam gdzie każę!

No, idź! I nie podglądaj. KSZSZSSZ.

Wąż zaczyna potrząsać grzechotką i otwiera szeroko szczękę. Jacuś idzie za dźwiękiem prosto w wężową paszczę.

JACUŚ   Idę!

Wąż potrząsa grzechotką.

JACUŚ   Ale potem powiesz mi, skąd się biorą króliki?

Wąż potrząsa grzechotką. Nie może odpowiedzieć, bo ma szeroko rozwartą paszczę.

JACUŚ   Ale potem...

Wąż potrząsa grzechotką, Jacuś zwalnia.

JACUŚ   Czemu nie odpowiadasz?

Wąż potrząsa grzechotką.

Jacuś odsłania oczy. Na widok paszczy krzyczy i szybko ucieka. Wąż go goni.

JACUŚ   AAAAA!

WĄŻ   Ale mi scęki wywichnęło! Cekaj! Stój!

Jacuś skacze to tu, to tam. Wąż zaplątuje się w wielki supeł.

WĄŻ   I co narobiłeś?

JACUŚ   Ja? Ty kłamczuchu! Jesteś wężem i chciałeś mnie zjeść!

WĄŻ   Psynajmniej wiedziałbyś, gdzie snikają króliczki. (ustawia szczękę)

JACUŚ   Dziękuję bardzo!

WAŹ   Cała przyjemność po mojej stronie. To znaczy byłaby, gdybyś nie zwiął.

JACUŚ   Nie wstyd ci oszukiwać?

WAŹ   Fakt, czuję się nieco sskrępowany. (próbuję poluznić węzeł) Ej, nie złość się. Jesstem wygłodzony, a wy takie szybkie. Podstęp był wskazany. Rozwiąż mnie, proszę.

JACUŚ   Żebyś mnie połknął? Jeszcze czego!

Wąż się oblizuje.

WAŹ   Wass i tak jesst za dużo. No, bierz się za ssupeł. Inaczej zdechnę tu z głodu.

Jacuś cofa się.

JACUŚ   Jakoś mi ciebie nie żal.

WAŹ   Gdzieś w tym puchatym ciałku musi być dobre sserduszko. Zobacz jak cierpię. O ja nieszczęsny! Związany! I bez posiłku!

JACUŚ   To się nazywa selekcja naturalna.

WAŹ   Raczej massakra ekologiczna! Kiedy ostatnio widziałeś węża? No? Pewnie nigdy! A to dlatego, że jesteśmy na sskraju wyginięcia. Wessprzyj mój biedny gatunek.

JACUŚ   Naprawdę myślisz, że cię rozwiążę?

WAŹ   To chociaż przyssuń jajko.

JACUŚ   Jeśli powiesz, skąd się biorą króliki.

Wąż wzdycha.

JACUŚ   No właśnie, nie wiesz. A przez chwilę myślałem, że jestem tak blisko prawdy.

Jacuś opuszcza zagajnik z korzeniami. Idzie zamyślony. Przed nim pojawia się napis BIBLIOTEKA. Wtem spływa na niego olśnienie.

JACUŚ   Książki! Że też o tym nie pomyślałem!

SCENA 9.

Biblioteka. Królicza-bibliotekarka dzierga na drutach szalik.

JACUŚ Dzień dobry.

BIBLIOTEKARKA Jacuś? A co cię tu sprowadza? Ty chyba jeszcze nie znasz wszystkich literek?

JACUŚ Znam, ciociu. I jestem zapisany.

BIBLIOTEKARKA (sprawdza kartę biblioteczną) Brawo! Jesteś naszym najmłodszym czytelnikiem. Czym mogę ci służyć?

JACUŚ Pomyślałem, że może... może poleciłabyś mi książkę...

BIBLIOTEKARKA Przygodową? Bajkę? Komiks?

JACUŚ Nie. Taką, w której jest napisane, skąd się biorą króliki.

BIBLIOTEKARKA A, taką książkę. Sądziłam, że wy, młodzi, korzystacie w takich razach z rabbitnetu.

JACUŚ Blokada, ciociu, blokada rodzicielska.

Bibliotekarka zastanawia się.

BIBLIOTEKARKA Cóż, jako zarejestrowany czytelnik masz pełne prawo korzystać z zasobów bibliotecznych. Są też odpowiednie książki.

JACUŚ Tak?!

BIBLIOTEKARKA Oczywiście! Jednakże... Nie chciałabym wchodzić w kompetencje Agnes...

Jacuś spuszcza głowę.

BIBLIOTEKARKA Lecz w sumie... żądza wiedzy jest nad wyraz pożądaną cechą.

Bibliotekarka podaje mu książkę.

JACUŚ Tak. Nad wyraz.

BIBLIOTEKARKA Czytelnia jest tam.

Jacuś zagłębia się w lekturze. Czyta przejęty, ogląda obrazki.

JACUŚ   O rany! Niesamowite! Najpierw jest malutki jak kropeczka, potem jak kijanka z wielkimi oczami i wreszcie – całkiem jak normalny króliczek!

BIBLIOTEKARKA   Widzę, że naprawdę cię to zainteresowało.

JACUŚ   Bo to takie niezwykle! O wiele ciekawsze niż historie o kapuście i ptaszkach.

BIBLIOTEKARKA   Wiedza jest nieoceniona.

Jacuś pochyla się nad książką, wreszcie zamyka ją i z powagą odnosi Bibliotekarce.

JACUŚ   Dziękuję.

BIBLIOTEKARKA   (cicho) I jak, czy wiesz już wszystko?

JACUŚ   Na dziś mi wystarczy. Do widzenia.

SCENA 10.

Jacuś zmierza z powrotem do domu. Kica, podskakuje podekscytowany.

JACUŚ   A ja wiem! A ja wiem! A ja wszystko, wszystko wiem! (zwalnia) No... prawie wszystko.

Wtem ściemnia się i zapada cisza. A potem nagle zrywa się wiatr. Przelatuje Ptak.

PTAK   Chowaj się, mały! Zaraz będzie tor...

JACUŚ   Tort? Torba? Tortilla?

PTAK   TORNADO! Ukryj się, bo cię porwie.....!

Ptak niknie w dali. Jacuś chowa się w bezpieczne miejsce. Uderza porywisty wiatr. Przelatuje Ropucha.

JACUŚ   O rety! Ty latasz?

ROPUCHA   Też jestem zdziwiona!

Wiatr niesie gałęzie i liście, które szybko wirują. Jednej z gałęzi trzymają się mrówki.

MRÓWKA   Oddział! W celu unieszkodliwienia tornada, dmuchamy w przeciwną stronę!

Oddział dmucha, niestety bezskutecznie. Przelatuje Ślimak na główce kapusty.

ŚLIMAK   *Mon dieu! Jak tym kierować? To takie stresujące!*

Wichura wszystkim miota. Przelatuje Wąż związany w supeł, który rozsypuje się w locie. Ku jego rozpaczy wiatr płącze go ponownie.

WĄŻ   Nie ma węźła! Nie ma węźła! O nie... Znowu węźel!

Z wiatrem nadlatuje Wacek, dorosły królik w krawacie. Jest lekko wcięty, w łapce ściska kwiat kalafiora. Chwyta się gałęzi nieopodal pnia.

WACEK   Co za pogoda! Iiichaaa!

JACUŚ   Wujek Wacek?

Wacek trzyma się kurczowo gałęzi. Powiewa nim jak flagą. Królikom łopocą uszy.

WACEK   Co? Głośniej! Bo! Nic! Nie słyszę!

JACUŚ   HEJ! Tu na dole!

WACEK   Widzę cię! Ty nie jesteś moim synkiem, prawda? Wybacz, jeśli jednak jesteś!

JACUŚ   Nie! Jestem Jacuś!

WACEK   Aaa! Ten od Agi!

JACUŚ   Agnes!

WACEK   Jaka z niej Agnes. Agnieszka! Z normalnej norki, pełnej królików!

JACUŚ   Agnieszka też ładnie!

WACEK   Prawda? I po co wydziwiać? Ale ona wszystko robi jak króliki z doliny!

JACUŚ   Jakiej doliny?!

WACEK   Z tej, z której wieje wiatr! Tam kicała do szkoły!

JACUŚ   Kichała?!

WACEK   Kicała! I po co? Mąż pantofel i jedno młode! Ot, skutki edukacji!

Wacek próbuje ujarzmić krawat.

JACUŚ   Ale dziś wuj elegancki!

WACEK   Bo i jest co świętować! Jak skończy się tornado, wpadnij do nas. Sam zobaczysz!

Uderzenie tornada porywa Wacka.

WACEK   Iiichaaa! Do zobaczenia mały!

Wypogadza się, ustaje wiatr, wychodzi słońce.

SCENA 11.

Rozgardiasz, wszędzie porozrzucane gałęzie i liście. Jacuś ostrożnie wygląda ze swego ukrycia.

TATA   (off) Jacek! JA-CUŚ! JAAA-CUUUŚ!!!

JACUŚ   Tutaj! Tu!

Pojawia się Tata, bardzo go cieszy widok synka. Króliki witają się, podskakują wokół siebie.

TATA   Jesteś! Tak się martwiłem!

JACUŚ   Ale się działo! Wszystko wkoło fruwało o tak! Tak się kręciło!

TATA   Najważniejsze, że jesteś cały. Mów!

Króliki ruszają. Prowadzą rozmowę podczas przemieszczania się.

JACUŚ   Był taki straszny tuman kurzu! I wszystko latało! Nawet wujek Wacek!

TATA   Króliki nie latają.

JACUŚ   Latają, w tornado latają. Ale jest coś, czego nie robią.

TATA   Tak, synku?

JACUŚ   Nie biorą się z kapelusza.

TATA   Oczywiście, że nie. Tylko żartowałem. Nie sądziłem, że interesujesz się tym na poważnie.

JACUŚ   Jeszcze jak! Pytałem tu i tam. I byłem w bibliotece!

TATA   Jaka determinacja! I co?

JACUŚ   I wiem, skąd się biorą króliki!

TATA   No, no, robi się coraz ciekawiej. I jakie ustalenia, detektywie?

JACUŚ   One się rodzą. Wychodzą z brzuszka mamy!

TATA   Jestem pod wrażeniem. Czyli śledztwo zakończone pomyślnie?

JACUŚ   Niezupełnie, bo tu pojawia się nowe pytanie. Skąd się tam wzięły?
TATA   Gdzie?
JACUŚ   No w brzuszku! Tego nie ogarniam.
TATA   To rzeczywiście zagadka. Cóż, najlepiej będzie, jak o tym porozmawiamy.

Króliki schodzą ze sceny.

SCENA 12.

Uroczystość przed odświętnie ustrojoną norką. Wokół stoją zgromadzone króliki, mają śmieszne czapeczki i prezenty. Wśród nich jest Tata, Mama i Jacuś.

JACUŚ   Widzieliście już? Jakie są?
KRZYŚ   To sami chłopcy. Cała drużyna piłkarska.
ZOSIA   Nie! To dziewczynki. Jak podrosną, będziemy sobie szczotkować ogonki i malować pazurki.
HENIO   Idzie! Idzie mama!

Przed norkę wychodzi królicza Gosia z zawiniątkiem. Wacek wręcza Gosi kalafior.

WACEK   Skarbie, kwiaty! Najsmaczniejsze jakie były!
GOSIA   Dziękuję.

Wszyscy wiwatują, trąbią.

GOSIA   Ciszej, bo się wystraszą. Przedstawiam wam Zuzannę i Zenona.
Uchyła zawiniątko pokazując dwa króliczki. Wacek pochyla się nad maleństwami.

WACEK   Tylko dwa? Zawsze jest sześć albo osiem.
GOSIA   Ja nie narzekam. Poza tym już nam się imiona kończą.
WACEK   Masz rację. (podnosi maleństwa i pociera noskiem) Są wspaniałe!
GOSIA   Jak zawsze, kochanie.
MAMA   Gosiu, wiesz. A to prezent od nas wszystkich.

Robert wprowadza poczęstunek. Wszyscy biją brawo.

ROBERT   Tort marchewkowy! Musisz spróbować!

*Gosia przekazuje zawiniątko z malcami Mamie Jacusia i bierze kawałek ciasta z marchewką.
Króliki się częstują.*

JACUŚ   Mamo, to one były w brzuszku u cioci?

MAMA   O tak. A kiedy wystarczająco urosły, urodziły się.

JACUŚ   Wiedziałem!

MAMA   I co o tym myślisz?

JACUŚ   Szkoda, że takie małe. W ogóle nie nadają się do zabawy.

Mama śmieje się i pociera noskiem Jacusia.

KONIEC.